Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαυβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος — *Ἐν Ἀθήναις, 10 Δεκεμβρίου 1911* — *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 2*

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

[Ἐπειδὴ τὸ μυθιστορηματάκι, ποῦ ἐδημοσιεύσαμεν πέρυσι, μὲ τὰ κατορθώματα τοῦ κὺρ-Κουνέλη, ἄρεσε πολὺ καὶ ὁ φίλος μας κὺρ-Κουνέλης μὲ τὲς ποηρειές του, ἔγινεν ἀγαπητὸς εἰς ὅλους ὅσοι τὸν ἐδιάβασαν, θὰ δημοσιεύσωμεν ἐφέτος νέαν σειρὰν ἀπὸ κατορθώματά του, ἀκόμη πιὸ εὔμορφα καὶ πιὸ διασκεδαστικά. Καὶ ἀρχίζομεν].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Τὸ Ψάρεμμα τοῦ κὺρ-Κουνέλη.

Μίαν ἡμέρα, ὁ κὺρ-Κουνέλης, ὁ κὺρ-Ἀλούπης, ὁ κὺρ-Ἀρκούδας, ὁ κὺρ-Ἀρουραῖος καὶ ἄλλοι, ὁλόκληρη παρέα, ἐσκάλιζαν 'ς ἕνα χωράφι, πρὶν τὸ σπείρουν.

Ὁ ἥλιος ἔκαιε δυνατὰ καὶ ὁ κὺρ-Κουνέλης εἶχεν ἀρχίσει νὰ κουράζεται. Δὲν τὤλεγεν ὅμως, γιατὶ ἐντρέπετο μὴν τὸν εἰποῦν τεμπέλη καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ διαλέγῃ χόρτα καὶ νὰ τὰ στοιβάζῃ.

Ἐπὶ τέλους ἐφώναξε πῶς ἐν ἀγκάθι τοῦ εἶχε τρυπήσει τὸ πόδι καὶ τῶσκασε διακριτικὰ νὰ πάῃ νὰ ξεκουρασθῇ στὴ σκιά.

Ἐκεῖ κοντὰ εἶδε τότε ἕνα πηγάδι μὲ τὸν κουβᾶ κρεμασμένο στὸ μάγγανο.

Μοῦ φαίνεται πῶς θαῦρω δροσιά, ἐκεῖ μέσα, ἐσκέφθηκεν ὁ κὺρ-Κουνέλης. Ἂς μπῶ νὰ ξεκουρασθῶ.

Καὶ μονομιᾶς ἐπήδησε στὸν κουβᾶ. Μόλις ὅμως εὑρέθηκε μέσα, ὁ κουβᾶς ἄρχισε νὰ καταβαίνῃ καὶ ἡ τρομάρα, ποῦ ἔπιασε τὸν φίλο μας τὸν κὺρ-Κουνέλη ἦτον ἀπερίγραπτη.

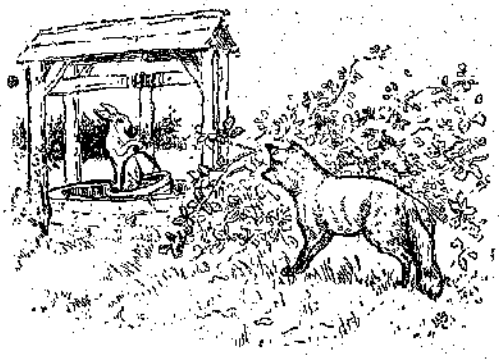

Ἔτρεμεν ἀπὸ τὸ φόβο του, γιατὶ ἤξερε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε καθόλου νὰ καταλάβῃ ποῦ πηγαίνει.

Σὲ λίγο ἔννοιωσε πῶς ὁ κουβᾶς ἔφθασε τὸ νερὸ καὶ τὸ ταξεῖδι του ἐσταμάτησε.

Ὁ φίλος μας ὁ κὺρ-Κουνέλης τὰ εἶχε χαμένα. Δὲν ἤξερε τί θ' ἀπογίνῃ. Ἔμενε στὴ ἐλεεινή του θέσι τρεμουλιάρης καὶ ἐτουρτούριζε.

Ὁ κὺρ-Ἀλούπης ὅμως, ποῦ εἶχε κάντα στὸ μάτι τὸν κὺρ-Κουνέλη, τὸν εἶχεν ἀκολουθήσῃ, ὅταν ἔφυγεν ἀπὸ τὸ χωράφι καὶ τὸν παρεμόνευε νὰ ἰδῇ τί θὰ κάμῃ.

— Κάποια ἰδέα θάχῃ ὁ Κουνέλης γιὰ νὰ φύγῃ ἔτσι ἔξαφνα, εἶχε σκεφθῇ καὶ τὸν ἐπῆρε τὸ κατόπιν.

Ἔτσι λοιπὸν ὁ κὺρ-Ἀλούπης εἶδε τὸν κὺρ-Κουνέλη νὰ πηγαίνῃ ὥς τὸ πηγάδι καὶ νὰ σταματῇ, τὸν εἶδε νὰ πηδᾷ στὸν κουβᾶ καὶ ἔπειτα ξαφνικὰ τόν... ἔχασεν ἀπὸ τὰ μάτιά του!

Ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἐξισπάσθηκε. Ἐκάθισε στὰ χορτάρια, ἐσκέφθηκε, ξανασκέφθηκε, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταλάβῃ τίποτε.

— Μυστήριο! ἐσκέφθηκε· πάω νὰ χάσω τὸ νοῦ μου. Ἐκεῖ κάτω στὸ πηγάδι ὁ κὺρ-Κουνέλης θὰ κρύβῃ τὸ θησαυρό του· αὐτὸ εἶνε καὶ ἂν δὲν εἶν' αὐτό, θὰ εἶνε... κάτι ἄλλο· καὶ αὐτὸ τὸ ἄλλο πρέπει νὰ τὸ μάθω καὶ θὰ τὸ μάθω.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐσκέφθηκε ὅλ' αὐτὰ ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἐπλησίασε περισσότερο, μὲ προφύλαξι, καὶ ἐτέντωσε τ' αὐτί του.

Ἀλλὰ δὲν ἄκουγε τίποτα.

Ἐπλησίασε ἀκόμη περισσότερο, ἐτέντωσε καὶ τὸ ἄλλο του αὐτὶ τοῦ κάκου.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε στὸ στόμα τοῦ πηγαδιοῦ καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ βάθος.

Δὲν ἔβλεπε τίποτα, δὲν ἄκουγε τίποτα. Ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό, ὁ κὺρ-Κουνέλης, πεθαμένος— ζωντανός, δὲν ἐτολμοῦσε νὰ κινηθῇ ἀπὸ φόβο μὴν ἀναποδογυρίσῃ ὁ κουβᾶς καὶ εὑρεθῇ αὐτὸς μέσ' στὸ νερό.

Τότε, ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Ἐ, κὺρ-Κουνέλη; ποιανοῦ κάνεις συντροφιὰ ἐκεῖ κάτω;

—Ἐσύ 'σαι, κὺρ Ἀλούπη;

—Ναί, ἐγώ!

—Ψαρεύω, κὺρ Ἀλούπη μου, ἀπήντησεν ὁ κὺρ-Κουνέλης. Ἐσκέφθηκα νὰ σᾶς κάμω μίαν ἔκπληξι μ' ἕνα πιᾶτο μπαρμπούνια. Καὶ τὸ ἐπέτυχα. Ψαρεύω, κὺρ Ἀλούπη μου, Ψαρεύω».

—Ἔχει πολλὰ ψάρια ἐκεῖ κάτω; ἠρώτησεν ὁ κὺρ Ἀλούπης, κεν-

τημένος πάλι στὴ λαιμαργία του.

— Ἄλλο τίποτε, ψάρια καὶ ψάρια, χιλιάδες ὀκάδες, χοροπηδοῦν στὸ νερό. Ἔλα νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ τ' ἀνεβάσω, κὺρ-Ἀλούπη μου.

— Ἔρχομαι, ἀλλὰ πῶς νὰ κατεβῶ, κὺρ-Κουνέλη;

— Πήδησε στὸν ἄλλον κουβᾶ, κὺρ-Ἀλούπη, κ' ἐγὼ θἄρθω νὰ σὲ προϋπαντήσω· μὴ φοβηθῇς καθόλου.

Νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε, ὁ κὺρ-Κουνέλης ἐξεγέλασε τόσο εὔμορφα τὸν κὺρ-Ἀλούπη μὲ τὰ παχειά του λόγια, ποῦ ὁ Ἀλούπης ἐπήδησε μέσα στὸν κουβᾶ κ' ἐνῷ αὐτὸς ἐβούλιαζε, τὸ βάρος του ἐσήκωνε πάλι ψηλὰ τὸν κὺρ-Κουνέλη.

Ὅταν συναπαντήθησαν στὸ δρόμο ὁ κὺρ-Κουνέλης γελαστὸς ἐσιγοτραγούδησε στὸν κὺρ Ἀλούπη:

— Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος, κὺρ-Ἀλούπη μου. Σφαῖρα εἶν' ὁ κόσμος καὶ σὰν τροχὸς γυρίζει, ἄλλος ἀνεβαίνει καὶ ἄλλος κατηφορίζει.

Μόλις ἐβγῆκε ἔξω ὁ κὺρ Κουνέλης ἔτρεξε 'στ' ἀφεντικά καὶ εἶπε πῶς ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἦτον μέσα στὸ πηγάδι καὶ τοὺς ἐλέρωνε τὸ νερό.

Ἔπειτα ἐγύρισε 'στὸ πηγάδι καὶ ἐφώναξε τοῦ κὺρ Ἀλούπη:

— Πρόσεξε, γιατὶ ἔρχονται μὲ τὰ τουφέκια· μόλις τραβήξουν τὸν κουβᾶ, κόψε το λάσπη!

Ὕστερ' ἀπὸ μισὴν ὥρα, καὶ οἱ δύο εἶχαν γυρίσῃ 'στὸ χωράφι καὶ ἐδούλευαν σὰν νὰ μὴν εἶχαν πάθῃ τίποτα· κάπου-κάπου μόνον ὁ κὺρ-Κουνέλης ἔσκαζε στὰ γέλια κ' ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἔκανε πῶς γελᾷ κι' αὐτός, γιὰ νὰ μὴ δείξῃ τὸ θυμὸ γιὰ τὸ παθημά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ κὺρ Δίδελφος

Ἄλλο βράδυ, ὁ κὺρ-Δίδελφος (ζῷον τῆς Ἀμερικῆς, μ' ἕνα σακουλάκι στὴν κοιλιά, ποῦ χρησιμεύει γιὰ κρεββατάκι τῶν παιδιῶν του, ἐπῆρε τὸν κὺρ-Ἀρουραῖο συντροφιὰ κ' οἱ δύο τους ἐβγῆκαν περίπατο νὰ βροῦν καὶ τοὺς ἄλλους συντρόφους.

Ὁ κὺρ-Δίδελφος ἔτρωγε φροῦτα καὶ ὁ κὺρ-Ἀρουραῖος φρύγους καὶ βατράχους.

Ἐνῷ ὅμως ἐπροχωροῦσαν ἀδελφωμένοι, ἀκούσθηκ' ἐκεῖ κοντὰ ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου Σκυλάκη.

Ἂν μᾶς ἐπιτεθῇ, ἀδελφέ μου, τί θὰ κάμῃς; ἐρώτησεν ὁ κὺρ-Ἀρουραῖος.

Ὁ κὺρ Δίδελφος ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε ξένοιαστος.

— Ὦ! μεῖνε ἥσυχος· ἂν ἔλθῃ, θὰ σὲ ὑποστηρίξω, ἀλλὰ ἐσὺ τί θὰ κάμῃς, κὺρ-Ἀρουραῖε;

— Ἐγώ; Ἂν πηδήσῃ ἀπάνω μου, σοῦ ὑπόσχομαι πῶς θὰ τοῦ ξεφύγω μιὰ χαρά!..

Ὁ κ. Σκυλάκης ἐπροχωροῦσε κατ' ἐπάνω των.

Μὲ δύο βήματα ἀκόμη εὑρέθη μεταξὺ των καὶ τοὺς ἐχώρισεν.

Εἰς τὴν πρώτην προσβολήν, ὁ κὺρ Δίδελφος ἔπεσε χάμω καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ὡσὰν νεκρός.

Τότε ὁ κύριος Σκυλάκης ἔπεσε κατεπάνω τοῦ κὺρ Ἀρουραίου, ἀλλὰ ὁ πονηρὸς αὐτὸς ἦτο τόσον μικρὸς καὶ εὐκίνητος, ὥστε ἐξέφυγε καὶ τὰ νύχια τοῦ Σκυλάκη δὲν τὸν ἐπρόφθασαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κὺρ Ἀρουραῖος ἔφευγε ὡσὰν ἀστραπὴ μέσα εἰς τὸ δάσος.

Ἔτσι ὁ κύριος Σκυλάκης τοὺς ἔχασε καὶ τοὺς δύο καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ κὺρ Δίδελφος ἔμενεν ἀκόμη ἀκίνητος ἀπὸ τὸν φόβον του. Ἐπὶ τέλους ἄνοιξε μὲ προφύλαξι τὰ μάτια του καὶ, ὅταν εἶδε τὸ πεδίον ἐλεύθερον, ἔφυγε καὶ αὐτὸς δρομαῖος.

Τὴν πρώτην φορὰν, ποῦ συνηντήθησαν πάλιν μετὰ τὸ ἐπεισόδιον, ὁ κὺρ Δίδελφος μὲ τὸν κὺρ-Ἀρουραῖον, ὁ Ἀρουραῖος δὲν κατεδέχθη ν' ἀνταποδώσῃ τὴν καλημέρα εἰς τὸν φίλον του, ὅπως ἄλλοτε.

— Γιατὶ τόσον ὑπερήφανος σήμερα; ἐρώτησεν ὁ κὺρ Δίδελφος.

— Δὲν καταδέχομαι νὰ χαιρετῶ δειλοὺς ἀπήντησεν ὁ κὺρ-Ἀρουραῖος. Ὅταν σὲ χρειασθῶ, θὰ σὲ φωνάξω.

Ὁ κὺρ-Δίδελφος ἐστενοχωρήθη.

— Ποῖος εἶνε δειλός; ἐρώτησε.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΠΟΒΟΛΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΑΘΑΝΩ, ὅτι ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐκηρύχθη ἐναντίον τῆς ἀποβολῆς καὶ ἡ παλαιὰ αὐτὴ σχολικὴ τιμωρία πρόκειται τώρα νὰ καταργηθῇ. Διὰ τοὺς ἐπιμελεῖς καὶ φρονίμους μαθητάς, διὰ τὰ *καλὰ παιδιά*, βεβαίως ἡ εἴδησις εἶνε ὅλως διόλου ἀδιάφορος. Οἱ ἀμελεῖς ὅμως καὶ οἱ ἄτακτοι δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ τὴν ἀκούσουν . . . μὲ λύπην. Ὄχι δὲν κάμνω λάθος. Μὲ *λύπην θέλω νὰ 'πῶ* καὶ ὄχι μὲ χαράν. Διότι ἂν ἡ ἀποβολὴ καταργηθῇ, θὰ τεθῇ μὲ ἄλλην τιμωρίαν, εἰξεύρω δὲ καλὰ ὅτι οἱ ἀμελεῖς καὶ οἱ ἄτακτοι ἀπὸ ὅλας τὰς τιμωρίας προτιμοῦν τὴν ἀποβολήν. Τί ἄλλο λοιπὸν σημαίνει αὐτὸ παρὰ ὅτι ἡ ἀποβολὴ δὲν εἶνε καλή, παιδαγωγικὴ τιμωρία καὶ ὅτι φρονίμως ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐσκέφθη νὰ τὴν καταργήσῃ;

Ἐγὼ τοὐλάχιστον ἀπὸ τὰ μαθητικά μου χρόνια ἐνθυμοῦμαι, ὅτι οἱ μαθηταὶ ποῦ ἀπεβάλλοντο διὰ πολὺν ἢ ὀλίγον καιρόν, ἐπηδοῦσαν ὡς τὸ ταβάνι. Ὅσον δυστυχεῖς ἦσαν ὁσάκις ἐτιμωροῦντο μὲ περιορισμόν, μὲ φυλάκισιν, μὲ ἀντιγραφήν, ἄλλο τόσον ἦσαν εὐτυχεῖς ὁσάκις ἐστέλλοντο «νὰ πάρουν τὸν ἀέρα των». Καὶ τὸν ἔπαιρναν πραγματικῶς. Διότι ἄλλο δὲν ἔκαμναν τότε παρὰ μακρινοὺς ἐξοχικοὺς περιπάτους μὲ διάφορες συντροφιὲς καὶ μὲ τὰ σχετικὰ παιγνίδια καὶ μαγκεύματα. . . . Ἐννοεῖται ὅτι ἐκρατοῦσαν μυστικὴν τὴν τιμωρίαν των ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, τὸ πρωΐ ἐξυπνοῦσαν τὴν συνήθη ὥραν, ἔπαιρναν τὰ βιβλία των καὶ ἀντὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σχολεῖον ἐπήγαιναν εἰς τὴν διασκέδασιν. Ἔρριχναν δηλαδὴ *κανόνι* μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ διδασκάλου. Κ' ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἦσαν κλεισμένοι κ' ἐπαιδεύοντο μὲ τὰ μαθήματα, αὐτοὶ ἐπετοῦσαν ἀετοὺς ἢ ἔκλεβαν φροῦτα ἀπὸ τοὺς κήπους. Ἔτσι οἱ κακοὶ ἐγίνοντο χειρότεροι καὶ δὲν ἐχρειάζετο πολὺς κόπος ἐκ μέρους των διὰ νὰ δώσουν νέαν ἀφορμὴν καὶ νὰ ἀποβληθοῦν καὶ πάλιν. Ἄλλο δηλαδὴ ποῦ δὲν ἤθελαν παρὰ νὰ παρατείνεται ἐπ' ἄπειρον ἡ ὡραία αὐτὴ ζωή. Καὶ αἱ ἀπουσίαι θὰ πῆτε καὶ τὰ χαμένα μαθήματα;

Ναί! πολὺ ποῦ τοὺς ἔμελεν αὐτοὺς δι' ἀπουσίας καὶ χαμένα μαθήματα! Ἤρχοντο αἱ ἐξετάσεις καὶ ἀπεκλείοντο... πρὸς μεγάλην των χαράν, διὰ νὰ μὴ ἔχουν μελέτην. Καὶ ἂν δὲν ἀπεκλείοντο, πάλιν ἐμελετοῦσαν τόσον ὀλίγον καὶ ἀπεκρίνοντο τόσον ἄσχημα, ὥστε ἔμεναν εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν. Τώρα εἶχαν βέβαια μερικὰς ἐνοχλήσεις ἐκ μέρους τῶν γονέων των, παράπονα, ἐπιπλήξεις, δάκρυα, σκηνάς. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἐπερνοῦσαν, ὅπως περνοῦν ὅλα εἰς τὸν κόσμον, καὶ οἱ κακοὶ μαθηταί, τὰ θύματα τῆς ἀποβολῆς, ἀφοῦ διήρχοντο ἓν ἀμέριμνον καλοκαίρι, ἐπέστρεφον εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν, διὰ νὰ διέλθουν καὶ ἕνα ἀμέριμνον χειμῶνα... ἀποβαλλόμενοι ὁλονέν...

Γνωρίζω πολλούς, οἱ ὁποῖοι δὲν κατώρθωσαν νὰ βγάλουν τὸ Σχολεῖον καὶ νὰ γίνουν ἄνθρωποι, ἐξ αἰτίας τῆς ἀποβολῆς. Ἐνῷ ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ σχολικὴ αὐτὴ τιμωρία καὶ ἄν, ἀντὶ νὰ διώχνωνται ἀπὸ τὸ σχολεῖον τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος οἱ κακοὶ περιωρίζωντο εἰς αὐτὸ καὶ τὰς ὥρας ἀκόμη τῆς ἀναπαύσεως καὶ τοῦ περιπάτου, — ἂν δηλαδὴ ἀντὶ νὰ ἀποβάλλωνται, ἐφυλακίζοντο ἁπλούστατα, — εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐδιορθώνοντο μιὰ χαρὰ καὶ δὲν θὰ ἔβλεπαν πλέον ἀφορμὴν πρὸς τιμωρίαν οἱανδήποτε. Ἡ κατάργησις τῆς ἀποβολῆς, εἰς τὴν ὁποίαν προβαίνει τώρα ὁ κ. Ὑπουργός, εἶνε πρὸς τὸ καλὸν τοῦ μαθητοῦ. Εἶπα ὅτι σᾶς, ποῦ εἴσθε καλοί, δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει. Οἱ ἄλλοι ὅμως, ποῦ τιμωροῦνται συνήθως, θὰ λυπηθοῦν τώρα ποῦ θἀκούσουν ὅτι καταργεῖται ἡ προσφιλής των τιμωρία, θὰ χαροῦν ὅμως ἀργότερον, ὅταν θὰ ἰδοῦν καὶ θἀναγνωρίσουν ὅτι αὐτὸ τοὺς ὠφέλησε.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΣΙ ΛΕΠΤΩΝ ΤΥΡΙ

(*Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε Σελ, 4*).

— Κάθησε λοιπόν, μικρέ μου φίλε· δὲν μοῦ λές, τὸ ἔδειξες σὲ κανένα;

— Σὲ κανένα, κύριε· οὔτ' ἐγὼ δὲν τὸ διάβασα ὁλόκληρο, γιατ' ἡ θειά μου μοῦ εἶπε πῶς δὲν ἦταν σωστὸ ἀπὸ τὸ λίγο ὅμως ποῦ διάβασα, κατάλαβα πῶς ἔπρεπε νὰ σᾶς τὸ δώσω στὰ χέρια σας καὶ γι' αὐτὸ ἐπέμενα τόσο νὰ σᾶς ἰδῶ.

— Ἔκαμες πολὺ φρόνιμα. Καὶ τωρα τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω γι' αὐτὴ τὴν ἐκδούλευσι;

— Ἐγώ, κύριε, τίποτα. Τὸ γράμμα εἶνε δικό σας, δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κρατήσω, σᾶς τὸ ἔφερα, κάμετέ το τώρα ὅ,τι θέλετε.

— Ὥστε δὲν ζητεῖς τίποτα;

— Μὲ τί δικαίωμα θὰ σᾶς ζητοῦσα; Μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν μοῦ χρωστᾶτε τίποτα,

— Καλά, παιδί μου, πολὺ καλά· εἶσαι τίμιο καὶ ἠθικὸ παιδὶ καὶ θὰ προοδεύσῃς, μὴν ἀμφιβάλλῃς. Δὲν ζητεῖς τίποτα, ἀλλὰ ἐγὼ ἠμπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω κἄτι, καὶ θὰ σοῦ τὸ προσφέρω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.

— Καὶ γιατί;

— Γιατί μοῦ κάνεις μεγάλο καλό, κἀλὸ ποῦ ἄλλοι θὰ εἰζητοῦσαν νὰ πληρωθοῦν πολὺ ἀκριβά. Τί κάνει ἡ θεία σου;

— Ἀ, κύριε, ἡ καϋμένη ἡ θεία μου δουλεύει πολὺ γιὰ νὰ ζήσωμε· ράβει, ἀλλὰ τὴν πληρώνουν πολὺ λίγο καὶ εἶνε τόσο λίγη καὶ ἡ δουλειά... ἐγὼ πάλι μανθάνω λογιστικὴ 'στοῦ κ. Παύλου, ποῦ καλοῦμας γείτονα, ποῦ μᾶς ἐλυπήθηκε καὶ μοῦ ὑπεσχέθη νὰ μοῦ εὕρῃ καμμιὰ θεσοῦλα, γιατὶ ἔχω προχωρήσῃ ἀρκετὰ καὶ τὰ καταφέρνω.

— Θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ θέσι. Καὶ γιὰ τὴ θεία σου, ἐγὼ θα φροντίσω.

Ὁ τραπεζίτης ἐκουδούνισε: ἕνας ὑπηρέτης παρουσιάσθη.

— Εἰδοποίησε τὸν κ. ταμίαν, εἶπεν ὁ τραπεζίτης.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἐνεφανίζετο ὁ ταμίας.

— Κύριε ταμία, θὰ προσλάβετε ἀπὸ αὔριον εἰς τὰ γραφεῖά σας αὐτὸν τὸν νέον, μὲ ἑκατὸν εἰκοσιπέντε δραχμὰς τὸν μῆνα· θὰ τοῦ ἐξηγήσετε τὴν ἐργασίαν· σᾶς τὸν συνιστῶ ἰδιαιτέρως.

Ὁ ταμίας παρετήρησε τὸν Κώσταν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἀκούσῃ τὴν διαταγήν, ὑπεκλίθη καὶ ἐξῆλθε.

— Τώρα, κύριε, εἶπεν ὁ Κώστας, ἐπήρατε τὸ γράμμα σας, ἐγὼ πηγαίνω στὸν κ. Παῦλα γιὰ τὸ μάθημά μου.

— Μιὰ στιγμή, μικρέ μου. Πρῶτα νὰ πᾷς στὴ θείαν σου, ποῦ σοῦ δίδει τόσον καλὰς συμβουλάς, καὶ ἔπειτα εἰς τὸν φίλον σου κ. Παῦλον νὰ εἴπῃς, ὅτι ἀπὸ αὔριον εἶσαι ὑπάλληλος εἰς τὴν Τράπεζάν μου μὲ ἑκατὸν εἴκοσι πέντε δραχμὰς τὸν μῆνα, πρὸς τὸ παρόν.

— Πῶς; Ἐγώ, κύριε; Ἑκατὸν εἴκοσι πέντε δραχμὰς μισθό; Ἑκατὸν εἴκοσι πέντε!

— Ἀκριβῶς· καὶ ἐπειδὴ εἶσαι τόσο καλὸ παιδὶ καὶ μοῦ ὑπόσχεσαι πῶς δὲν θὰ κάμῃς λόγο γιὰ ὅ,τι συνέβη μεταξύ μας σὲ κανένα, σοῦ χαρίζω καὶ τοὺς μισθοὺς ἑνὸς ἔτους. Ἰδού.

Ὁ Κώστας εἶχε τώρα στὰ χέρια τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον τοῦ προσέφερεν ὁ τραπεζίτης, καὶ ἔμενεν εἰς τὴν θέσιν του, ὄρθιος, θαμβωμένος, ζαλισμένος.

— Πήγαινε, παιδί μου, εἶπε πάλιν μὲ φιλικὸν τόνον ὁ τραπεζίτης, πήγαινε ν' ἀναγγείλῃς τὴν καλὴν αὐτὴν εἴδησιν εἰς τὴν θείαν σου· καὶ πρὸ πάντων αὔριον νὰ ἔλθῃς εἰς τὰς ἐννέα ἀκριβῶς, νὰ παρουσιασθῇς εἰς τὸ ταμεῖον· θὰ σοῦ ἐξηγήσουν τί ἐργασίαν θὰ κάμῃς καὶ θ' ἀρχίσῃς. Ὅλ' αὐτὰ θὰ σὲ πείσουν, ὅτι πάντοτε ἡ τιμιότης ἀνταμείβεται.

Ὁ Κώστας ἐπέστρεψε χαρούμενος εἰς τὸ ὑπόγειόν του καὶ διηγήθη εἰς τὴν θείαν του ὅσα τοῦ εἶπεν ὁ τραπεζίτης· ἡ καλὴ γυναικοῦλα ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη· ἡ σύζυγος τοῦ τραπεζίτου τὴν εἶχε καλέσῃ καὶ τῆς ἔδωκεν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπλήρωνε πολὺ περισσό-

ἐνόησε τὴν χαρὰν τοῦ ἀνεψιοῦ της καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀνέλπιστον αὐτὴν ἐργασίαν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Κώστας ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ἐννέα εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Τραπέζης, εὗρε τὸν ταμίαν εἰς τὴν θέσιν του ὁ ὁποῖος τὸν ἐγκατέστησαν εἰς ἕνα μεγαλοπρεπὲς γραφεῖον, ὁποῦ τοῦ ἔδωκαν νὰ τακτοποιήσῃ λογαριασμούς.

Ὁ φιλότιμος νέος ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐργασίαν του μὲ ζῆλον καὶ κατέβαλεν ὅλας του τὰς δυνάμεις διὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἀκριβέστερον καὶ καλλίτερον τοὺς λογαριασμούς· ὅταν δ' ἐτελείωσε, μὲ μεγάλην συγκίνησιν ἔφερε τὰ χαρτιά του, ὅπως τὸν εἶχαν ὁδηγήσῃ, εἰς τὸν κ. ἀρχιλογιστήν, αὐστηρότατον καὶ πολὺ λεπτολόγον ὑπάλληλον. Ὁ ἀρχιλογιστὴς μόλις ἐπλησίασεν ὁ Κώστας μὲ τοὺς λογαριασμοὺς ἀνὰ χεῖρας, ἔβαλε τὰ γυαλιά του καὶ ἐξήτασε τὴν ἐργασίαν τοῦ νέου ὑπαλλήλου λεπτομερῶς· ἔπειτα δὲ τοῦ εἶπε μ' ἐπισημότητα:

— Ποῦ ἔμαθες λογιστικήν, φίλε μου;

— Ὁ κ. Παῦλος, κύριε, μ' ἐδίδαξεν.

— Παῦλος; ὁ πρώην ταμίας τῆς τραπέζης Σ...;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἄριστος διδάσκαλος. Καὶ ἡ ἐργασία σου αὐτὴ πολὺ καλή, φίλε μου.

— Ἀλήθεια, κύριε, τὴν εὑρίσκετε καλήν;

— Ναί, ναί· πολὺ ἀκριβὴς καὶ πολὺ καλὴ καὶ τὴν ἔκαμες πολὺ συντομώτερα ἀφ' ὅσον ἐπερίμενα. Νὰ ἐξακολουθήσῃς μὲ τὴν ἰδίαν ἐπιμέλειαν καὶ θὰ προοδεύσῃς.

Τώρα τὸ ταμεῖον ἔκλεισε· ἠμπορεῖς νὰ φύγῃς καὶ αὔριον νὰ ἔλθῃς ἀκριβῶς εἰς τὴν ὥραν σου· θὰ ἔχω νὰ σοῦ δώσω κἄτι σοβαρώτερον.

— Ἂν βιάζεσθε, κύριε, δὲν εἶνε ἀργά.

— Ὄχι, ὄχι, αὔριον· πήγαινε τώρα ν' ἀναπαυθῇς. Ἂν ἰδῇς τὸν κ. Παῦλον εἰπέ του ὅτι εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν μαθητήν του.

Ὁ Κώστας εἶχε κλημμυρίσῃ ἀπὸ χαράν. Ὁλόκληρον βασίλειον, ἂν τοῦ προσέφερον, δὲν θὰ ἦτο εὐτυχέστερος, οὔτε τόσον ὑπερήφανος, ὅσον τώρα.

Εἰς τὸν δρόμον ἐπροχώρησε μὲ τὸ κεφάλι ψηλά· τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐκύτταζεν αὐτὸν καὶ ἔλεγε: «Νὰ ἕνας καλὸς τραπεζικὸς ὑπάλληλος.»

Θὰ ἔβλεπε κἄτι τι, ἂν συνήντα κανένα γνωριμόν του διὰ νὰ τοῦ φωνάξῃ:

— Μόλις ἐβγῆκα ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου. Ὁ ἀρχιλογιστὴς μοῦ εἶπεν, ὅτι εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος.

Δὲν συνήντησεν ὅμως κανένα καὶ γρήγορα-γρήγορα ἐπῆγεν εἰς τῆς θείας του.

Καὶ ἡ καλὴ αὐτὴ γυναικοῦλα ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη· ἡ σύζυγος τοῦ τραπεζίτου τὴν εἶχε καλέσῃ καὶ τῆς ἔδωκεν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπλήρωνε πολὺ περισσό-

τερον ἀφ' ὅσον τῆς ἐπλήρωναν οἱ ἔμποροι καὶ τῆς εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ τῆς ἔδιδεν ἐργασίαν πολὺν καιρόν.

Καθεὶς σᾶς λοιπὸν φαντάζεται τὴν χαρὰν, ποῦ ἐδασίλευσεν εἰς τὸ ὑπόγειον αὐτό, ὅπου πρὸ ὀλίγον ἀκόμη ἐπεκράτουν ἡ πτωχεία καὶ αἱ στερήσεις.

Πάντοτε φιλόπονος καὶ ἀκριβὴς ὁ Κώστας προώδευσε καὶ βαθμηδὸν κατέλαβε μεγάλην θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπου εἶχεν εἰσέλθη παιδάκι· ἔγινε διευθυντής, ἔλαβε μέρος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις της καὶ μετά τινα ἔτη διεδέχθη τὸν τραπεζίτην Μί...

Τὸ παράδειγμα εἶνε ἀξιομίμητον δι' ὅλους, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἔχουν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια μεταχειρίζεται πολλάκις τ' ἁπλούστερα μέσα διὰ προστασίαν τῶν χρηστῶν καὶ φιλοτίμων, ὄχι σπανίως δὲ καὶ εἴκοσι λεπτῶν τυρί, ὅπως ἔκαμε διὰ τὸν Κώσταν.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. *(Συνέχεια)*

Ἡ μαρκησία ἐξερράγη εἰς λυγμοὺς, τοὺς ὁποίους ἐξηκολούθησαν τὰ παιδιά. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν θρήνων της ἀνέκραξε:

— Νὰ χωρισθῶμεν! Ὦ, Ρενέ, Ρενέ! Αὐτὸ εἶνε χειρότερον καὶ ἀπὸ θάνατον. Ἄφισε αὐτὸ τὸ σχέδιον, σὲ ἱκετεύω.

— Καὶ πῶς θὰ ζήσωμεν, ἀγαπητή μου; εἶπε σταθερῶς ὁ μαρκήσιος, ἀγωνιζόμενος νὰ μὴ συγκινηθῆ· δὲν ἔχω καμμίαν γνῶσιν γεωργίας καὶ, ἂν εἶχα, δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ γίνω γεωπόνος... Ἄλλως εἶνε ζήτημα ἂν θὰ ἐκερδίζαμε μὲ αὐτὸ τὸ φωρί μας.

«Νὰ χωρισθῶμεν ὦ, Ρενέ!...» (Σελ. 16 στ. α'.)

— Ἂν ἐξέδιδες τὰ ἔργα σου;

— Ἀγαπητὴ Μαρκέλλα, ἀπήντησεν ὁ κ. Ριονσαὶ μὲ μελαγχολικὴν συγκατάβασιν· ἂν σὺ εὑρίσκῃς ὡραῖα τὰ ἔργα μου, δὲν εἶνε ὅμως παρὰ γυμνάσματα παιδικά, ποῦ δὲν θὰ εἶχαν καμμίαν ἐπιτυχίαν. Ἄλλως τε πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω, ὅτι κ' ἐγὼ ἐστήριξα ἐπ' αὐτῶν κάποιας ἐλπίδας. Ἐπεσκέφθην τὰς ἑφημερίδας, τοὺς ἐκδότας, τοὺς διευθυντὰς τῶν θεάτρων. Ἐζήτησα πληροφορίας, ἠρώτησα ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀνακατεύονται μὲ τὴν φιλολογίαν καὶ ἀπέκτησα τὴν βλιβερὰν πεποίθησιν, ὅτι δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δύσκολον αὐτὸ στάδιον, παρά ὅταν ἔχῃ περιουσίαν.

— Περιουσίαν! μὰ διατί;

— Διότι χρειάζονται δεκαπέντε καὶ εἴκοσι ἐτῶν ἀγῶνες καὶ μόχθοι διὰ νὰ κατορθώσῃ κανεὶς ὄχι νὰ γίνῃ γνωστός, ἀλλὰ νὰ μὴν εἶνε ἄγνωστος. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ δὲν θὰ κερδίζῃ τίποτε... Βλέπεις λοιπὸν· δὲν εἶνε ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ἠμποροῦσα νὰ κολουθήσω.

— Δυστυχῶς...

— Ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἡ χώρα ὅπου οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους βοηθεῖ κάποια τύχη, πλουτίζουν γρήγορα. Ἐὰν ὑπάγω ἐκεῖ μὲ καμμιὰ δεκαριὰ χιλιάδες φράγκα, θὰ ἠμπορέσω ἴσως ἐντὸς ὀλίγου νὰ διπλασιάσω τὸ κεφάλαιόν μου.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ ντιταχύθω εἰς τὰ σχέδιά σου, εἶπε περιλύπως ἡ μαρκησία, δὲν ἔχω κανὲν δικαίωμα νὰ τὸ κάμω. Εἶσαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας καὶ σοῦ ὀφείλαμεν ὑποταγήν. Αὐτὸς ὅμως ὁ χωρισμὸς εἶνε δι' ἐμὲ ἄλλος θάνατος.

— Δι' ἐμὲ εἶνε ἁπλῶς ἀναγκαῖον κακόν, εἶπεν ὁ κ. Ριονσαὶ μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἀπὸ συγκίνησιν. Δὲν ἀφίνει κανεὶς χωρὶς σπαραγμὸν καρδίας μίαν οἰκογένειαν σὰν τὴν ἰδικήν μου. Ἀλλ' ἡ ἀφροσύνη μου μοῦ ἐδημιούργησεν ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἐκπληρώσω. Χρεωσταῖ νὰ ξανακάμω τὴν περιουσίαν μας καὶ ἀπὸ τώρα θὰ ἐργάζωμαι πρὸς τοῦτο.

Ἡ μαρκησία δὲν ἀπεκρίθη. Ἔκλαιε.

— Μὴν κλαῖς, ἀγάπη μου, τῇ εἶπεν ὁ κ. Ριονσαί. Τὰ δάκρυά σου πέφτουν εἰς τὴν καρδιά μου καὶ τὴν καίουν, διότι ἐγὼ τὰ ἔκαμα νὰ ρεύσουν.

Ἡ Μαρκέλλα ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην της, ἤρχισε νὰ περιέρχεται τὰς μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας τοῦ μεγάρου, πλήρεις ὡραίων ἐπίπλων κομψοτεχνημάτων καὶ εἰκόνων πολυτίμων. Ἔδαζε κατὰ μέρος ἀπὸ αὐτὰ ὅ,τι τῆς ἐφαίνετο κατάλληλον διὰ τὸν πύργον τῆς Ροχέττης καὶ ὁ Πέτρος ἔγραφε τὸν κατάλογον.

«Ἡ Μαρκέλλα ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς της...» (Σελ. 16 στ. γ'.)

Ἡ ὥρα τοῦ γεύματος διέκοψεν αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Ἡ δὲ ἀναγγελία του ἔγεινεν ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου, ἡ ὁποία μετὰ μιᾶς μαγειρίσσης ἀπετέλει ὅλον τὸ προσωπικὸν τῆς ἀπεράντου κατοικίας.

Οἰκονόμοι, λακέδες, ἱππουρόμοι, ἀμαξηλάται, ὅλοι οἱ πολυδάπανοι ὑπηρέται εἶχον ἀποπεμφθῆ πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος καὶ τὸ μέγαρον προσελάμβανε πένθιμον ὄψιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐρήμωσιν, διπλασιαζομένην ὑπὸ τῆς μελαγχολίας τῶν ἐνοίκων του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ο ΥΠΟΠΤΟΣ ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ

Πρὸς τὸ ἄγνωστον

Αἱ ἀκόλουθοι ἡμέραι ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ τὰς προετοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἐγέμισαν ἀναρίθμητα κιβώτια μὲ ὅ,τι θὰ ἔπαιρναν μαζί των. Ἐπειδὴ αἱ ἁμαξαι καὶ οἱ ἵπποι εἶχον ἀποσταλῆ προηγουμένως εἰς τὸ Ταττερσάλ, ἐτοποθέτησαν εἰς τὸ ἀδειανὸν ἁμαξοστάσιον ὅλα τὰ πρὸς μετακόμισιν δέματα, διὰ νὰ διευκολύνουν τὴν φόρτωσιν.

Τότε πέλωρια κάρρα εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου, ἐξῆλθον φορτωμένα καὶ ἐξεκίνησαν διὰ τὴν Ροχέττην, κειμένην ἐν μέσῳ τοῦ Γκατίναι. Ἐχρειάζοντο τρεῖς ἡμέρας δρόμον διὰ νὰ φθάσουν.

Εἰς τὰ δωμάτια ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τίποτε δὲν ἐπειράχθη, τόσον πολλά, τόσον πυκνὰ ἦσαν τὰ ἔπιπλα τὰ συσσωρευμένα ἀπ' αἰώνων εἰς τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο ἀρχοντικόν.

Τὴν ἐπαύριον, ἀφίνων τὴν πιστὴν θυρωρὸν ὡς μόνην φύλακα, ὁ μαρκήσιος

Ριονσαὶ καὶ ἡ οἰκογένειά του ἐγκατέλειπον τὸ Κοὺρ-λὰ-Ρὲν καὶ ἐπέβησαν εἰς ἓν ἁμαξάκι μπρήκ, συρόμενον ἀπὸ δύο μικροσώμους ἵππους, ὡραῖα ζῶα μὲ ἀργυρόφαιον τρίχωμα, γρήγορα καὶ ἥμερα ὡς ἀρνία.

Τὸ ἁμαξάκι αὐτὸ ἦτο ἡ χαρὰ τῶν δύο παιδιῶν. Ἔκαμναν μὲ αὐτὸ τερπνοτάτας ἐκδρομάς, τὸ θέλγητρον τῶν ὁποίων ἐδεκαπλασιάζετο ὁσάκις ἐλάμβανε μέρος καὶ ἡ μαρκησία.

Ὁ Πέτρος ὡδήγει τοὺς ἵππους μὲ γνῶσιν καὶ φρόνησιν ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του. Ἐκτὸς τούτου τὰ δύο ζῶα ἐκαβαλικεύοντο συχνὰ ἀπὸ τὰ δύο ἀδέλφια, πότε δὲ ὡραιότερον παρὰ νὰ τὰ βλέπῃ κανεὶς ἔτσι εἰς τὸ δάσος ἀκολουθούμενα ἀπὸ ἕνα ὑπηρέτην ἱππεύοντα πολύτιμον ἵππον.(*)

Τώρα, ἀπὸ τοὺς πολυαρίθμους προφίμους τῶν σταύλων τοῦ Κοὺρ-λὰ-Ρέν, δὲν ἔμεναν παρὰ ἡ Φατμὲ καὶ ὁ Ἀλῆς, ἐπιβιβασθέντες ἤδη εἰς τὸν σιδηρόδρομον, μαζὶ μὲ τὸ ἁμαξάκι, διότι μὲ αὐτὸ ἐλογάριαζαν νὰ διανύσουν τὰ τέσσαρα χιλιόμετρα τὰ χωρίζοντα τὴν Ροχέττην ἀπὸ τὸν σταθμόν.

Ἡ κυρία Ριονσαί, πολὺ καταβεβλημένη, ἀφῆκε χωρὶς βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ τὸ μέγαρον, ὅπου εἶχε ζήσῃ τόσον εὐτυχῆς δεκατέσσαρα ἔτη. Ἠσθάνετο, ὅτι τὸ παραμικρὸ κίνημα, ἡ ἐλαχίστη λέξις, θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ ἀρχίσῃ ἀτελείωτα δάκρυα. Διὰ τοῦτο ἡ θυρωρὸς κλείουσα ὀπισθέν της τὴν θύραν, ἐψιθύρισεν:

— Ἦταν πολὺ καταδεκτική ὅταν ἦτον πλουσία. Τώρα ἔγεινε περήφανη!

Κάθε ἄλλο! Ἦτο μόνον λυπημένη καὶ κατέπινε τὰ δάκρυά της.

Αἱ τέσσαρες ὧραι τοῦ σιδηροδρόμου παρῆλθον ἐν πενθίμῳ σιγῇ. Ἡ Μαρκέλλα ἐσυλλογίζετο τὸν προσεχῆ χωρισμὸν, ὁ Ρενὲ τὰς νέας του φροντίδας, τὰ παιδιὰ τὰ νέα των καθήκοντα.

Τὰ νεαρὰ αὐτὰ κεφαλάκια ἐσκέπτοντο πολὺ ἀπὸ τῆς φοβερᾶς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἔμαθαν τὴν οἰκονομικὴν των καταστροφήν.

Εὐφυέστατα καὶ τὰ δύο, γεμᾶτα καρδιάν, πλέον ἀνεπτυγμένα ἀφ' ὅσον θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τὴν ἡλικίαν των καὶ μορφωμένα χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῆς μητρός των, τὰ παιδιὰ συνησθάνοντο ὅτι εἶχαν βαρεῖαν ἀποστολὴν νὰ ἐκπληρώσουν.

(Ἕπεται συνέχεια)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου σελ. 1.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Εὐκαμψία Ἀγγλίδος

Ἡ εἰκὼν ποῦ βλέπετε εἶνε φωτογραφία Ἀγγλίδος φιλάθλου τῆς μὶς Νέλλυ, ἡ ὁποία κατορθώνει μὲ θαυμαστὴν εὐχέρειαν νὰ φέρῃ τοὺς βραχίονάς της εἰς ἐπαφήν, ἐνῷ τοὺς στηρίζει ἑστραμμένους ἐπὶ τῆς ράχεως. Τὸ γύμνασμα εἶνε κάπως δύσκολον εἰς τὴν ἀρχήν, τὸ συνιστῶ ὅμως εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μου ὡς ἄριστον διὰ τὴν ἀπόκτησιν ζηλευτῆς εὐκαμψίας τῶν χειρῶν.

Περίεργος φωνογράφος

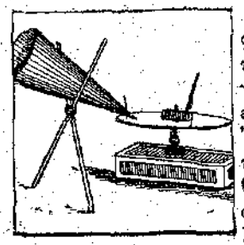

Ὁ φωνογράφος αὐτός, ὁ ὁποῖος λειτουργεῖ θαυμάσια, εἶνε ἐπινόησις Ἀμερικανοῦ, πραγματοποιηθεῖσα κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του. Ἀντὶ βάσεως ἕνα κουτὶ πούρων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσηρμόσθη μία ἄχρηστος κουβαρίστρα μὲ σιδηρᾶν αἰχμήν· ἀντὶ ἄξονος ἕνας ξύλινος κοινὸς σπρέφεται περὶ τὴν αἰχμὴν βοηθείᾳ λαβῆς, ἡ ὁποία διακρίνεται εἰς τὴν εἰκόνα καὶ προκαλεῖ τὴν περιστροφικὴν κίνησιν. Ἕνα κομμάτι γυαλόχαρτο ἤρκεσε διὰ τὸ χωνί, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου κοινὴ βελόνη ἔρχεται εἰς συνάφειαν μὲ τὸν δίσκον καὶ παράγει τὸν ἦχον.

Παράξενον φυτὸν

Νὰ καὶ ἕνα ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἰδιοτροπίαν ἀντὶ τῆς συνήθους βλαστήσεως ν' ἀκολουθῇ τὴν ἀντίθετον καὶ νὰ φυτρώνῃ διὰ μέσου τῆς ὀπῆς τῆς βάσεως τῆς γλάστρας, ἀπὸ ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου δὲν τὸ ἐπεριμέναμεν καθόλου!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Μαγικὴ εἰκὼν

Ἄραγε μὲ τί ἐργαλεῖον ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος ἔσπασε τὴ μύτη του;

β'.) Ἐφαρμένη ἐπιγραφή

Νὰ συμπληρωθῇ καταλλήλως ἡ ἑξῆς ἐφαρμένη ἐπιγραφή:

* Ο * Ο * Σ * Ε * Θ Ο *

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ἀὶς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσεις τοῦ 52ου φύλλου

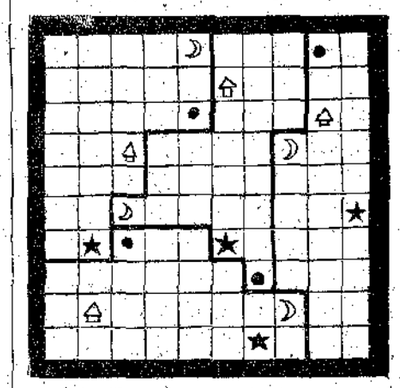

α'.) Τὸ μανίκι τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τοῦ μαγείρου σχηματίζει τὸ μαχαῖρι, ποῦ ἔχασε.

β'.) Κρήτη, Εὔβοια, Μυτιλήνη, Κορσική, Μινόρκα.

γ'.) Τὸ τετράγωνον πρέπει πρὸς λύσιν σύμφωνον μὲ τὴν προκήρυξιν νὰ διαιρεθῇ ὡς τὸ ἀνωτέρω σχῆμα.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλος δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΞΟΧΑΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ: — ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ

Πέρνω τὸν ἥσυχο δρόμο τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ. Μπροστὰ - μπροστὰ τὸ λαχανοπάζαρο γεμᾶτο κόσμο, κάρρα καὶ φωνές. Ἔπειτα ὑπαίθρια μανάβικα, καφφενεδάκια καὶ αὐλὲς μεγάλες ὑγρές, μὲ σταύλους, μὲ σπιτάκια μισορημαγμένα, εἰς τὰ ὁποῖα ζοῦν ἄνθρωποι, κόττες καὶ ζῶα ἀναμίξ, καὶ βουρκωμένα ποταμάκια εἰς τὰ ὁποῖα παιδιὰ ξυπόλητα κυλοῦν καραβάκια.

Σταῦλοι καὶ βουστάσια μὲ πλατυὲς αὐλές. Σκυλιὰ μαῦρα, σὰν λύκοι, περιφέρονται στὴν αὐλὴ καὶ ἀγελάδες μουγκρίζουν. Κάρρα περνοῦν ἀργὰ - ἀργὰ φορτωμένα καὶ σιγοτραγουδεῖ ὁ καρροτσέρης. Πάρα κάτω ὁ Βοτανικὸς κῆπος. Μία μαύρη πλὰξ τοποθετημένη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ τοίχου γράφει μὲ ἄσπρα γράμματα: ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ. Ἀπὸ 'δῶ καὶ κάτω, ἀρχίζει ὁ ἐξοχικὸς δρόμος, ὁ καθαυτὸ ἐξοχικός. Πρὸς τὰ δεξιά, ἔχουν στήσει τὰ τσαντήρια των τουρκόγυφτοι. Ἔχουν ἕνα μανάβη στὴ μέση μὲ τὸ γάϊδαρό του καὶ φωνάζουν ὅλοι μαζί. Σὲ ἄλλο τσαντῆρι μιὰ τουρκογύφτισσα λογομαχεῖ δυνατὰ καὶ ἄγρια μ' ἕνα τουρκόγυφτο. Καπνὸς ἀναδίδεται ἀπὸ τὶς φωτιὲς τῶν ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας βράζουν ἢ ψήνουν τὸ φαγητόν των. — Κυπαρίσσια ἔπειτα ὑψηλὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βοτανικοῦ κήπου καὶ ἀσθενικὰ σκονισμένα δενδράκια ἀπὸ τὸ ἄλλο. Δροσερὸ ἀεράκι φυσᾷ ἀπὸ τὸν καταβρεγμένο δρόμο. Νομίζει πῶς βρίσκεται κανεὶς μέσα σὲ περιβόλι· ποῦ καὶ ποῦ στενάκια μακρυὰ ἁπλώνονται ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ κανένα τραῖνο γλυστρᾷ σὰν χέλι ἐπάνω στὴ γραμμή.

Σὲ λιγάκι, μετὰ τὸ Δημόσιον ἀπολυμαντήριον, προβάλλει μαγευτικὴ πεδιὰς μὲ τὸν βαθυπράσινο ἐλαιῶνα της πρὸς τὸ τέλος. Προχωρῶ. Φαίνεται σὰν μία μεγάλη λεωφόρος. Αὐτοκίνητα καὶ λεωφορεῖα τρέχουν πρὸς τὸ Δαφνί. Ἔπειτα ὁ Βοτανικὸς κῆπος τελειώνει. Δυὸ θεώρατα κουφωμένα κυπαρίσσια χρησιμεύουν ὡς κατακλείς. Νερὰ πράσινα λιμνάζουν ἐκεῖ καὶ πάππιες τὰ σχίζουν μὲ χάρη. Σκύλοι, ἐξαπλωμένοι ῥαθύμως ἀπολαμβάνουν τὸ θέαμα. Ἡ μεγάλη πεδιὰς μὲ τὸν ἐλαιῶνά της, πότε κρύβεται πίσω ἀπὸ τὰ παληὰ ξεθωριασμένα σπίτια, καὶ πότε φαίνεται, ξηρὰ καὶ κατακίτρινη ἀπὸ τὰ λείψανα τῶν ἐναπομεινάντων σταχυῶν. Πανδοχεῖα τρία τέσσερα, ἔξω ἀπὸ τὰ ὁποῖα γύρω ἀπὸ τραπέζια συζητοῦν χωριάτες, ἀδειάζοντες ποτήρια κρασί. Μιὰ λίμνη μὲ πράσινο νερό, καθρεφτίζει τὰ γύρω-γύρω δένδρα καὶ τὶς πρασινάδες. Βάτραχοι κοάζουν καὶ πουλάκια περνοῦν γοργὰ πότε-πότε ἀπὸ 'πάνω της. Περιβόλια καταπράσινα ἄφθονα, μὲ σπιτάκια ἀριστοτεχνικὰ διακοσμοῦν ὅλο τὸ δρόμο ἀπὸ τὸ Βοτανικό, ἕως τὸν Ἅη-Σάββα. Ἄλογα γυρίζουν τὸ μαγγάνι τοῦ πηγαδιοῦ καὶ τὸ νερὸ τρέχει γοργὸ καὶ κρυστάλλινο στ' αὐλάκι. Ἔπειτα φανερώνεται τὸ μικρὸ ἐκκλησιδάκι τοῦ ἅη-Σάββα, κρυμμένο μὲς 'στὶς πρασινάδες καὶ στὰ φύλλα. Ἡ γλυκειὰ καμπάνα του χτυπᾷ ἀργὰ-ἀργὰ ἑσπερινό. Κεράκια ῥίχνουν γλυκὸ φῶς εἰς τὸ βαθὺ σκοτάδι.

Καὶ ὁ δρόμος προχωρεῖ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς μαγευτικάς του τοποθεσίας πρὸς τὴν ἁγίαν Βαρβάραν!...

Τέλλος Ἄγρας

ΒΡΕΧΕΙ!..

Βρέχει, βρέχει, βρέχει
τὸ νερὸ ὅλο τρέχει
μέσ' ἀπὸ ταὐλάκια
σέρνει καὶ κλαδάκια.

Σὰν μικρὸ ποτάμι
Κἄποιο κρότο κάμει,
τὰ πουλιὰ τρομάζουν
καὶ πετοῦν, φωνάζουν...

Καταγῆς τὸ χῶμα,
ποὖχεν ἄσπρο χρῶμα,
τώρα κοκκινίζει,
λάσπη σχηματίζει.

Ἐκεῖ πέρα κάτω
μὲ σανὸ γεμᾶτο
ἕνα κάρο τρέχει
κ' ἡ βροχὴ τὸ βρέχει

Στὰ βουνὰ κεῖ πέρα
δακρυσμένη ἡ 'μέρα
μᾶς κυττᾷ καὶ σκύβει,
τὰ φτερά της κρύβει.

Βρέχει, βρέχει ἀκόμη
πλημμυροῦν οἱ δρόμοι
καὶ τὰ δένδρα στάζουν,
δάκρυα σταλάζουν.

Δοξασμένο Εἰκοσιένα.

ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΧΩΡΙΚΟΥ

Ὅτε Γαλλικὰ στρατεύματα κατεσκήνωσαν εἰς ἓν χωρίον τῆς Γερμανίας, διετάχθη ὁ ἀρχηγὸς ἀποσπάσματος ἱππέων νὰ ὑπάγῃ πρὸς θερισμὸν σίτου.

Οὗτος μετέβη εἰς μίαν οἰκίαν χωρικοῦ, ἐκτύπησε τὴν θύραν καὶ εἰσελθών, παρεκάλεσε τὸν χωρικὸν νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς κανένα ἀγρόν. «Εὐχαρίστως» ἀπήντησεν ὁ χωρικὸς καὶ ἀφοῦ ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του, ὡδήγησε τὸ ἀπόσπασμα ἓν τέταρτον τῆς ὥρας μακρὰν τῆς καλύβης του, ἔνθα ὑπῆρχεν ὡραῖος ἀγρὸς σίτου. «Περιμένετε ὀλίγον» εἶπεν ὁ χωρικὸς «ὀλίγα βήματα ἀκόμη καὶ ἐφθάσαμεν». Μετ' ὀλίγον δὲ δρόμον ἐπροσκάλεσε τοὺς στρατιώτας νὰ πεζεύσουν καὶ νὰ θερίσουν. Ἀφοῦ ἐτελείωσαν καὶ ἐφόρτωσαν εἰς τοὺς ἵππους τὰ δεμάτιά των, ὁ ἀρχηγὸς ἠρώτησε τὸν χωρικόν: «Διατί, καλέ μου ἄνθρωπε, δὲν μᾶς ἄφισες νὰ κόψωμεν σῖτον ἀπὸ τὸν προηγούμενον ἀγρόν, ποῦ ἦτο καλός, ὅσον καὶ αὐτός. «Διότι δὲν ἀνῆκεν εἰς ἐμέ» ἀπήντησεν ὁ τίμιος γέρων «ἐνῷ αὐτὸς ἐδῶ μοῦ ἀνήκει».

Ἀσύρματος Τηλέγραφος.

Ο ΕΝΟΧΟΣ

Ἔτυχε ποτὲ συνετὸς βασιλεὺς νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς φυλακὰς τοῦ κράτους του, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν πράγματι ἐξετελοῦντο αἱ διαταγαί του.

Κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἠρώτα τοὺς φυλακισμένους περὶ τοῦ αἰτίου τῆς καταδίκης των· ἐκεῖνοι δὲ ἀπεκρίνοντο στερεοτύπως ὅτι ἀδίκως εἶχον φυλακισθῇ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅμως ἠρώτησε καὶ κἄποιον ὅστις ἀπεκρίθη ὅτι δικαίως ἐφυλακίσθη, τότε ὁ βασιλεὺς ἀπεκρίθη «Ἀποδώσατε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τὸν «ἔνοχον» ἵνα μὴ διαφθείρῃ τοὺς ἄλλους κρατουμένους ἀθώους».

Ἀλεξάνδρεια *Ναυκρατοῦσα*

ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ

Οἱ Ἄγγλοι ἐπολιόρκουν τῷ 1702 τὰ Γάδειρα τῆς Ἱσπανίας. Διὰ νὰ τ' ἁλώσουν, ἐχρειάζετο ἀνάπτυξις ἐξαιρετικῆς ἀνδρείας καὶ τότε ὁ στρατηγός των, διὰ νὰ τοὺς ἐμπνεύσῃ θάρρος, ἐσκέφθη νὰ τοὺς ἀποτείνῃ μίαν καλὴν προσλαλιάν. Καὶ τὴν εὗρεν.

«Ἄγγλοι, τοὺς εἶπε, σεῖς οἱ ὁποῖοι τρώγετε καθημερινῶς βωδινὸν καὶ ἐξόχην σούπαν, σημειώσατε καλὰ ὅτι θὰ εἶνε ἡ ὑψίστη καταισχύνη νὰ ἡττηθῆτε ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς παληοϊσπανούς, οἱ ὁποῖοι τρέφονται μὲ λεμόνια καὶ μὲ πορτοκάλλια».

Ἡ δημηγορία, καίτοι ἐλάχιστα ὑψηλή, ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά της. Οἱ Ἄγγλοι ἐνθουσιασθέντες, ἢ μᾶλλον καταπλαγέντες, ἐπολέμησαν ἡρωϊκῶς καὶ κατέλαβον τὰ Γάδειρα.

Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος: — Ποῖος ἐνίκησε, Τάκη, τοὺς βαρβάρους παρὰ τὰ Γαυγάμηλα;

Ὁ Τάκης: — Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.

Ὁ διδάσκαλος: — Καὶ οἱ βάρβαροι τῶν Γαυγαμήλων τί ἦσαν.

Ὁ Τάκης: — Σκύλοι!

Ὁ διδάσκαλος: !!!

Τάκης: — Μά, ἀφοῦ... γαυ... γαυ... μιλοῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ὠλῆνος

* * *

Ὁ Τάκης εἶνε εἰς τὸ μάθημα ἀπρόσεκτος καὶ ἀφηρημένος.

— Ἔ, τί κάνεις ἐκεῖ; τοῦ λέγει ὁ διδάσκαλος.

— Προσέχω, ἀπαντᾷ ὁ Τάκης.

— Ἀφοῦ προσέχῃς, τί ἔλεγα πρὸ ὀλίγου;

— Νά: τί κάνεις ἐκεῖ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαρίνης

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

Αἱ 50 Σειραὶ τῶν τόμων, τοὺς ὁποίους ἐδίδαμεν μὲ ὑποτίμησιν εἰς τοὺς ἀνανεοῦντας τὴν συνδρομήν των, ἐξηντλήθησαν. Ἐπειδὴ ὅμως πολλοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μᾶς ζητοῦν, ἀπεφασίσαμεν νὰ διώσωμεν ἄλλας 50 Σειράς, τὰς ὁποίας ἔχομεν ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀνανεούντων τὴν συνδρομήν των ἢ ἐγγραφομένων νέων διὰ τὸ 1912 πρὸ τῆς 15ης Ἰανουαρίου. Οἱ διαθέσιμοι τόμοι Διαπλάσεως εἶνε τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1911, τιμώμενοι ἀρχικῶς 7 ἢ 8 φρ., παρέχονται δὲ ὑποτιμημένοι μόνον ἀντὶ 4 δραχμῶν ἕκαστος. Τὸ προνόμιον τοῦτο λήγει τὴν 15 Ἰανουαρίου.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Φεύγει τὸ φθινόπωρο
κι' ὁ χειμῶνας—νάτος!
ἔρχεται χιονάτος.
Ἔρχεται, ὅπως πάντοτε,
κι' ὁ βορρηᾶς μαζί του·
ὁ πατέρας κάτασπρος—
δίπλα τὸ παιδί του
τρέχει παγερό,
καὶ σκορπᾷ στὴ διάβα του
φύλλα ἕνα σωρό.

Γύρω σπίτια ὁλόκλειστα·
κι' ἂν δὲν ἔχῃ μέρος
νὰ τρυπώσῃ ὁ γέρως,
δὲν τὸν μέλει, ἀδιάφορος
τοὺς πτωχοὺς παγώνει.
Πέρα πέρα ὁ γυιόκας του
τρέχει κ' ἐρημώνει
κι' ὅποιος κι' ἂν τοὺς δῇ
τρέμει μιὰ τὸν γέροντα,
τρέμει τὸ παιδί!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 7 Δεκεμβρίου 1911

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα τὸ ταχυδρομεῖόν μας ἦτο περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην πυκνόν, χάρις εἰς τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Διαπλάσεως. Γράμματα, δελτάρια, ἐπισκεπτήρια, τηλεγραφήματα, ἔρχονται ἀκόμη συγχαρητήρια. Καὶ ὁ κ. Νικόλαος Παπαδόπουλος, ἀληθινὰ συγκινημένος, διὰ τὰς μυρίας αὐτὰς ἐκδηλώσεις ἀγάπης, ποῦ φανερώνουν τὴν εἰλικρινῆ ἐκτίμησιν πρὸς τὸ πολύμοχθον καὶ βαρὺ ἔργον του ὑπὲρ τῆς Ἑλληνίδος νεότητος, μ' ἐπεφόρτισε νὰ ἐκφράσω ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς θερμοτάτας πρὸς τοὺς συνδρομητὰς εὐχαριστίας, ὅτι τόσον εὐγενικὰ τὸν ἐνισχύουν εἰς ἐξακολούθησιν τοῦ ἀγῶνος.

«Θεωρῶ καθῆκόν μου τὸ ξεσπάθωμα» μοῦ γράφει εἰς ἕνα ἔνθερμον γράμμα της ἡ *Υἱϊκὴ Στοργή*. «Πρέπει ὅμως εἰς πολλὰ σημεῖα νὰ προσβάλω—ἐξακολουθεῖ—διὰ νὰ ἔχω ἐπιτυχίαν». Προσβάλλετε λοιπόν, καλοί μου φίλοι· δὲν εἶνε ἄλλως τε καὶ τόσον δύσκολον προκειμένου περὶ τῆς «Διαπλάσεως»· ἔπειτα θὰ ἔχετε καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν νέων συναδέλφων σας.

Ἀπόδειξις ἄλλο γράμμα τῆς *Γλυκείας Πατρίδος*, ἡ ὁποία εὐγνωμονεῖ τὸ *Ναυτάκι Χαλκίδος*, ποῦ τὴν ἐνέγραψε καὶ εἶνε μετανοημένη, ποῦ ἐνεγράφη διὰ μίαν μόνον ἑξαμηνίαν· ὑπόσχεται ὅμως, μόλις λήξῃ, νὰ συνεχίσῃ.

Ἀξιέπαινος βέβαια ἡ φιλομάθεια τῶν συμμαθητῶν σου, *Οὐίλλη*, διὰ τὰς ξένας γλώσσας· ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρέπει νὰ μανθάνωμεν τὴν ἰδικήν μας· καὶ δὲν φαντάζομαι συντελεστικώτερον μέσον ἀπὸ αὐτό, ποῦ τοὺς προτείνεις. Ὥστε προσπάθησε· ἀφοῦ ἄλλως τε εἶσαι ὁ μόνος, ἔχεις καὶ λόγους νὰ θέλῃς συναγωνιστάς. ὁπότε τὸ ἐνδιαφέρον θὰ εἶνε περισσότερον.

Οἱ ἀνεπτυγμένοι, *Θεὰ Ἐλπίς*, πρέπει νὰ καταβάλετε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ ἐκλείψῃ καὶ ἡ πρόληψις αὐτή, διὰ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφεις, ἡ ἐντελῶς ἀδικαιολόγητος. Εἰς ἄλλας πόλεις ἐξέλιπε πλέον ἐντελῶς, ἂν καὶ ἦτο βαθειὰ ῥιζωμένη εἰς τὴν λαϊκὴν ψυχήν.

Ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* μοῦ παραπονεῖται, διότι εἰς προηγουμένην του ἐπιστολὴν δὲν ἀπήντησα νὰ τὸν πληροφορήσω, ἂν κ' ἕως πότε ἔχουν τὴν ἄδειαν οἱ συνδρομηταὶ νὰ στέλλουν Πνευματικὰς Ἀσκήσεις διὰ τὸν 128ον Διαγωνισμόν. Καὶ ὅμως, ἂν ἐπρόσεχεν ὀλίγον, πρὶν μοῦ γράψῃ καὶ πρὶν παραπονεθῇ, θ' ἀνέτρεχεν εἰς τὴν προκήρυξιν, ὅπου ἀναφέρεται ἡ προθεσμία καὶ δὲν θὰ ἐστενοχωρεῖτο καθόλου. Κάμνω τὴν σύστασιν αὐτήν, διὰ νὰ τὴν ἀκούσουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι φίλοι μου, οἱ ὁποῖοι πολλάκις μοῦ ζητοῦν πληροφορίας, ποῦ ἔχω προνοήσῃ νὰ θέτω ἐγκαίρως εἰς τὴν διάθεσίν των. Εἰς παρομοίας περιστάσεις λοιπὸν ἂς συμβουλεύωνται πρὶν μοῦ γράφουν τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ καὶ τὰς ἑκάστοτε προκηρύξεις.

Ὅπως θὰ ἴδῆτε ἀμέσως παρακάτω εἰς τὴν σχετικὴν παράγραφον αἱ ἐγκρίσεις διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας εἶνε πολὺ ὀλιγώτεραι ἀπὸ τὰς ἀπορρίψεις. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι, ὅπως σᾶς προανήγγειλα, κρίνονται αὐστηρότερα πλέον τὰ πρὸς δημοσίευσιν στελλόμενα ὑπὸ τῶν συνδρομητῶν. Φιλοτιμηθεῖτε λοιπὸν νὰ μοῦ στέλλετε ὀλιγώτερα, ἀλλὰ καλλίτερα πρωτόλειά σας, συμφωνότερα μὲ τοὺς ὅρους καὶ προσεκτικώτερα γραμμένα, διὰ νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὰ δημοσιεύω ὅλα καὶ σεῖς τὴν χαρὰν τῆς ἐγκρίσεως καὶ τῆς συνεργασίας. Σύμφωνοι.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Μία νύξ» τῆς *Ἀπελπισμένης Κόρης*, οἱ «Δύο ταξειδιῶται» τοῦ *Περσέως*, «Καρκῖνος καὶ Ἀλώπηξ» τοῦ *Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος* καὶ «Παιδ. πνεύματα» καὶ «Παίγνια» τῆς *Θαλασσίας Αὔρας* καὶ τῆς *Θεᾶς Ἐλπίδος*, τοῦ *Παπαγάλλου τοῦ Τσάρου* καὶ τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*.

Ἀπορρίπτονται: «Τὰ θεϊκὰ πουλάκια» (ἄτεχνον), «ὁ ἔξυπνος Γιάννης» (γνωστὸν καὶ κακογραμμένο), «Ὄνος καὶ λεοντῆ» (στίχοι πολὺ ἐλαττωματικοί), «Τὸ ρολόγι» (ἐκτενές), «Μία ἀνάμνησις» (ἀκατάλληλον), «Ἐρημοκκλήσι» (δύο διηγήματα διαφόρων ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Μουσηγέτης Ἀπόλλων*, α. (Α.) *Κασσιανή*, κ. (Ν.) *Ξενιτευμένη Ἑλληνίς*, κ. (37×2). *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος*, α. *Μέλλων Ναυτόπαις*, α. (Σ.Λ.) *Οὐίλλης*, α. (ἂν μ' εὕρῃς). *Φώσκολος*, α. (Α.Μ.) *Ἄργος τῆς Διαπλάσεως*, α. (Α.Δ.) *Λιονταρῆς*, α. (Α.Ρ.) *Νεαρὰ Κρῆσσα*, κ. (Ε.Κ.) *Ροδοπαῖος Ἑλληνόπαις*, α. (Ι.Β.) *Θεὰ Ἐλπίς*, κ. (Π.279) *Περσεὺς* α. (Ν.Π.) *Νύμφη τῶν Χιόνων*, κ. (Π.Δ.×.) *Ἰφιγένεια*, κ. (Χ.Α.+) *Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου*, α. (Α.Κ.) *Γλυκεῖα Πατρίς*, α (Δ.Κ.). *Ἠχὼ τῆς Ἠπείρου*. α. (;;;.) *Ναυτικὴ Πυξίς*, κ.

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Βυζαντινὸς Ἀετός*, α; *Ἐξόριστος Βασιλῆς*, α. *Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος*, α. *Αὔρα τῆς Μεσογείου*, κ. *Ἀθανάσιος Διάκος* α. *Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων*, κ. *Ποιμενὶς τοῦ Αἴνου*, κ. *Πλοίαρχος Νέμος*, α. *Ἁρματωλὸς τοῦ Ὀλύμπου* α. *Κάσσιος Ἐπιδρομεύς*, α. *Ἑλλὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου*, α. *Ἀπόγονος τοῦ Κολοκοτρώνη*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται.— Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἀττικὸς Οὐρανὸς* (0) μὲ *Βιθυνὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Μικρὸν Ἀργοναύτην*, *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος*, *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*, *Ἀεροναυτοπούλαν* — τὸ *Σβυστό μας Κανδῆλι* (0) μὲ *Ἐξόριστον Ἀτθίδα*, *Ἀγριολούλουδο*, *Κοσμοκράτορα* — ἡ *Ἀπηλπισμένη Κόρη* (0) μὲ *Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς*, *Ἑλληνικὴν Θεότητα*, *Ἔλαφον τῆς Ἀρτέμιδος*, *Μικρὰν Καλλιτέχνιδα*, *Κασταλίαν Πηγήν*, *Κραυγὴν Νίκης*, *Στέλλαν Βιολάντη*, *Ξανθολάτριδα*, *Ἥβην*, *Γέρω-Δῆμον*, *Γλυκοχάραμα*, *Ἀγριοτριαντάφυλλο*, *Νησιωτοπούλαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀπηλπισμένην Κόρην* (θὰ σοῦ στείλουν· μὴ παρεξηγῇς καὶ μὴν ἀπελπίζεσαι τόσον εὔκολα·) Ἀλ. Δ. Βαφειάδου (περιμένω νὰ λάβῃς μέρος καὶ εἰς τὴν κίνησίν μας·) *Κρητικοπούλαν* (ἡ νεότης πρέπει μὲ περισσοτέραν αἰσιοδοξίαν νὰ βλέπῃ πρὸς τὴν ζωήν· ἡ ἰδέα τοῦ λαϊκοῦ ἐράνου πράγματι πολὺ ἐπιτυχής·) *Σβυστό μας Κανδῆλι* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· εἶδες λοιπόν;)· *Πλοίαρχον Νέμον* (τὰ ἔλαβες;)· *Ἀεροναυτοπούλαν* (ἔστειλα)· Μ. Ρούλην (ἔστειλα ἐκ νέου)· *Περσέα* (ἔλαβον, εὐχαριστῶ· περιμένω τὸ νέον ξεσπάθωμα·) *Ἀσύρματον Τηλέγραφον* (ἑτοιμάζονται· σοῦ ἤρεσαν τὰ νέα μας;)· *Κάρμεν* (ἐλπίζω ὅτι ὁ ἀγαπητός σου μπαμπᾶς ἔγινε καλά· ἡ ἀσθένειά του πολὺ μ' ἐλύπησε· ἔλαβα; εὐχαριστῶ·) *Θαλασσίαν Αὔραν* (ἔλαβα·) *Αὔραν τῆς Μεσογείου* (περαστικά·) *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* (ἔστειλα·) *Ἐκκεντρικὸν* (ἔστειλα·) *Ἀθανάσιον Διάκον* (δεκτὴ ἡ πρότασις καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια·) *Φώσκολον* (λοιπὸν περιμένω·) *Ὑπερασπιστὴν τῆς Ἑλλάδος* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἐξόριστον Βασιλῆν* (ἐλήφθησαν·) *Ἑλληνικὴν Φουστανέλλαν* (ἔστειλα πρὸς συμπλήρωσιν·) *Μέλλοντα Ναυτόπαιδα* (ὡραῖον τὸ γραμματάκι σου· προσπάθησε νὰ γράφῃς μὲ περισσοτέραν ἄνεσιν διὰ νὰ διαβάζωνται καὶ καλλίτερα τὰ ὅσα ὡραῖα θὰ μοῦ γράφῃς·) *Τζοκόνδαν*, *Βιθυνὴν Ἑλληνοπούλαν* (ἔλαβα καὶ ὑπερευχαριστῶ·) *Ροδοπαῖον Ἑλληνόπαιδα* (στεῖλέ την·) *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα* (ἔλαβα μόνον 20 εὐχαριστῶ διὰ τὴν φροντίδα·) *Φιλοπάτριδα Σαμίαν* (ἐλπίζω ὅτι θὰ εὑρίσκῃς ὀλίγον καιρὸν καὶ τώρα νὰ μοῦ γράφῃς, χωρὶς δι' αὐτὸ νὰ παραμελήσῃς τὰ μαθήματά σου), Ἑλλάδα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου (ἔστειλα)· *Μικρὸν Δόγην*, *Μικρὸ Διαβολάκι*, *Υἱϊκὴν Στοργήν*, *Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο*, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 *Δεκεμβρίου* θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμὸς Λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου—Μαρτίου Πνευμ. Ἀσκήσεων.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 19 Ἰανουαρίου)

12. Λεξίγριφος

Θεάν, ἄρθρον καὶ ὄργανον
χρήσιμον, ἂν ἑνώσῃς,
κλεινὸν τῆς ἀρχαιότητος
ἄνδρα θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος

13' Στοιχειόγριφος

Σὲ καλῶ νὰ προσεγγίσῃς,
ὅπως ἔχω, ἂν μ' ἀφήσῃς·
μὲ τὸ νέο κεφάλι, ἂν μ' ἔχῃς,
καὶ τὴν λύσιν μου κατέχεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μοσμᾶς

14. Συλλαβόγριφος.

Τοῦ δικοῦ μας ἀλφαβήτου
τρία γράμματα κοινὰ
ἀπ' τὸ Γαλλικὸν ἐπῆραν
ἀρχηγὸ νὰ κυβερνᾷ
... κ' ἔκτοτε κάθε σοφία
ἐξηγοῦν μὲ εὐκολίαν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Σαμαρίτου

15. Αἴνιγμα

Τ' ἀρσενικό μου τὸ δρόμο σοῦδειξε,
Ποῦ στὸν Παράδεισο θὰ περάσῃς·
Τὸ θηλυκό μου 'στὴν ὥρα ἔρχεται
νὰ σοῦ θυμίζῃ γιὰ νὰ σωπάσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρητικοπούλας

16. Τρίγωνον

1 2 1 3 1 4
2 1 3 1 4
1 3 1 4
3 1 4
1 4
4

Ὅπου μονός, ὦ λύτα μου,
φωνῆεν σὺ νὰ βάνῃς,
ὅπου ζυγὸς δὲ σύμφωνον
καὶ τρίγωνον θὰ κάνῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Χάωνος

17. Πυραμὶς

* ┼ * = Χρονικὴ διαίρεσις
* * ┼ * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
* * * ┼ * * * = Ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος
* * * * ┼ * * * * = Ποταμὸς ἐν Ἀμερικῇ.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν μίαν τῶν 9 Μουσῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόθου τῆς Κρήτης

18. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Δοχεῖον — Ἄγρεσν ζῷον = Γράμμα
Μέρος δωματίου — Γράμμα = Θεὸς Αἰγύπτ.
Ἀρχαία χώρα — ἄνθη = τρωκτικόν
Ἄθροισμα ὑπολοίπων = Σχῆμα Γεωμετρικόν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἱματοβαμ. Ἑλλ. Χώματος

19. Ἐπιγραφὴ

Ο Α Ο Υ Η Υ Α
Τ Κ Τ Γ Α Ρ Η
Ο Α Ο Ρ Ι Χ Ω
Σ Μ Ρ Α Μ Ι Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἄνω ἐπιγραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φοιτητικῆς Συντροφιάς

20. Διπλῆ Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μίαν τῶν Μουσῶν, κατὰ σειρὰν δὲ τὸ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας κλπ. Ἀθηναῖον στρατηγόν. 1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 2. Διάσημος βοτανικός, 3. Ἀρχαῖος θεός, 4. Ἀργοναύτης, 5. Ἀστερισμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀετοῦ

21. Μικτὸν

αεη—κν—δκν—ιει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου

EDITIONS MUSICALES "CENTURY,,

Les éditions musicales de notre maison sont connues dans le monde entier pour leur arrangement soigné et leur prix modéré. Les éditions CENTURY sont produites sur papier de luxe, par un procédé special de lithographie. Chaque morceau est garanti parfait. Couvertures artistiques en couleurs.

1600 MORCEAUX CÉLÈBRES. LES PLUS GRANDS SUCCÈS DU MONDE.
LE CATALOGUE COMPLET EST ENVOYÉ FRANCO SUR DEMANDE.

Commande d'Essai : Au reçu de francs dix par mandat poste nous envoyons recommandé et franco vingt morceaux choisis pour PIANO (Indiquez quel degré: No, 1 très facile, jusqu'à No 8-très difficile).

NEW CENTURY MUSIK Co., 38 Washington St., **NEW YORK, U. S. A.**

Nous envoyons gratis un joli morceau à celui qui nous fournira les adresses de dix personnes possedant un piano.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τὸ 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα θὰ διέλθω ἐν Κερκύρᾳ καὶ Ζακύνθῳ.—Μετὰ χαρᾶς θὰ ἐπισκεφθῶ πρὸς γνωριμίαν πάντας ὅσων τὴν διεύθυνσιν λάβω εἰς τὰ αὐτόθι Poste-Restante.

Ἄγγελος Ἀθηρινὸς (ΙΒ', 7)

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι,
Ὁ ΠΕΙΡΑΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η "ΔΟΞΑ,,
μὲ τὰ ὑπερεξήκοντα αὐτοῦ μέλη θὰ ψηφίσῃ τὸ ἀληθῶς ἔξοχον ψευδώνυμον τοῦ Προέδρου αὐτοῦ

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ

πρώην *Ἔγγονος Αὐτοκράτορος*, ὡς καὶ τὴν

ΥΙΙΚΗΝ ΣΤΟΡΓΗΝ

Ὅστις λοιπὸν θέλει νὰ τύχῃ βραβείου ἐλογέως ἂς ψηφίσῃ τὰ ἄνω ἀληθῶς ἔξοχα ψευδώνυμα. *(ΙΒ', 8)*

ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1911

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαστράσεως τοῦ 1911, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, θὰ εἶνε ἕτοιμα μετ' ὀλίγον καὶ θὰ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας φρ. 1,75. Παραγγελίαι δεκταὶ ἀπὸ σήμερον.*

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1911 ἕνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1911, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 52ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ 17.)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀριστ. Δ. Εὐαγγελίδης, Κλεάνθη Ε. Σκεπασθιανοῦ, Γ. Ε. Σιεπασθιανός, Σ. Ι. Γουδῆ, Α. Ι. Γουδῆς, Νικ. Α. Μελισσινός, Γρ. Α. Λιβιερατος, Μαρία-Χρηστίνα Λουρωτῆ, Μαρίκα Ι. Γρηγοροπούλου, Ἠλ. Σπ. Κανέλλης, Ἑλλη Ἐμ. Μέμιτσα.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δ. Ι. Μπαταίμης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Ἀγλαΐα Χ. Κρητικοῦ.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Χαρ. Λ. Ζώης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Πάντ. Δ. Σταματελάκης.
ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ: Μενελ. Τσαγκαράκης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀριστοτλὸς τοῦ Πίνδου, Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἰωαν. Κ. Ἀναστασόπουλος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Βασιλ. Δῆμος, Ρωμαῖος.
ΛΕΥΚΑΙΝΩΝ: Γεωργία Κ. Ξυλογιαννοπούλου.

ΕΚΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἔνδοξος Ἰωλκίς, Λύρα τῆς Μεσογείου.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γ. Χρ. Χρηστίδης (50).
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἄψε Σβῶσε.
ΠΟΡΤ-ΣΑΙΔ: Βασίλισσα τῆς Κύπρου, Ἀναγεννητὴς τοῦ Ἔθνους.
ΧΙΟΥ: Ἕνα Χιωτάκι.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Καλάμαις ΠΑΝΤΕΛΗΣ Δ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΑΚΗΣ μαθητὴς Γυμνασίου, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου.

Πλεονάζει δρ. 1,40 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Καταστήματα

Δ. Ἀποστολοπούλου

ΤΜΗΜΑΤΑ

1. Τυπογραφεῖον μέγα καὶ Χρωμοτυπογραφεῖον.—2. Στοιχειοχυτήρια τὰ πρῶτα ἐν Ἀνατολῇ μὲ ἀρχιτεχνίτην Εὐρωπαῖον καὶ μηχανὰς νέας.—3. Στερεοτυπεῖον.—4. Γαλβανοπλαστήριον. — 5. Τμῆμα κορωνίδων, εἰκονιδίων (κλισιὲ) καὶ παντοίων κοσμημάτων παλαιᾶς καὶ Νέας Τέχνης (ἀρνουβό).— 6. Τμῆμα χαρακτικῆς ἐπὶ μετάλλου καὶ ἐπὶ ξύλου.— 7. Τυπογραφικὰ μελάνια εὐρωπαϊκὰ μαῦρα καὶ χρωματιστὰ εἰς δοχεῖα μικρὰ καὶ μεγάλα. - 8. Πηκτὴ (πάστα) τυπογρ. κυλίνδρων Γερμανικὴ ἀρίστη. — 9. Βιβλιοπωλεῖον. — 10. Βιβλιοδετεῖον.—11. Διδακτικὰ ὄργανα. — 12. Ξυλουργικὸν τμῆμα (στοιχειοθῆκαι νεωτάτου συστήματος εὐρωπαϊκοῦ, ὑπόβαθρα στοιχειοθηκῶν — καβαλλέττα —, ἀναγνωστήρια, ὀκρίβαντες, ἀριθμητήρια, μαυροπίνακες, θρανία, ἕδραι κλπ.)

Ἔκδοσις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2200